

gøre vore Farvande saa let tilgængelige og besejlelige som muligt, saa at Fartøjerne kunne slippe igennem uden større Ulejlighed og Omkostninger, ere til en vis Grad noget i Strid med Lodsernes Interesser. Lodseri er jo en Forretning, og det er rimeligt, Lodserne gerne ville have saa meget at bestille som muligt, thi det er jo derved, de have deres Fortjeneste. Derfor siger jeg, at det er et lidt vanskeligt Omraade for os at komme ind paa, for dersom man vil tjene en Interesse, kan man let komme til at arbejde mod den anden. Imidlertid er der jo ingen Tvivl om, at de Interesser, der tage Sigte paa Handel og Samkvem og det, som Landet kan tjene ved at drage fremmede Skibe til vore Farvande, ere de største Interesser; men at Lodsernes Interesser ere berettigede, kan ingen nægte; skulde de være til Stede og have deres Baade at passe, og skulde de være til Tjeneste, saa snart et Fartøj kalder dem, saa skulde de ogsaa være saaledes lønnede, at de kunne leve deraf. Men det er ikke absolut Tilfældet for Øjeblikket med alle vore Lodser, at de ere saaledes stillede, at man kan sige, at de kunne leve nogenlunde ordentlig af deres Betaling. De Indtægter, som vore Lodser have, variere i meget høj Grad. Der er Lodser her i Landet, som kunne have en Indtægt af over 4000 Kr. om Aaret, medens andre Lodser i Landet maa nøjes med en Indtægt paa omkring 400 Kr. om Aaret. Det er selvfølgelig en stor Skavank; at der ikke er større Ensartethed i Lodsernes Fortjeneste, men det ligger simpelt hen i, at Lodserne her aldeles overvejende ere lønnede saaledes, at de kun faa de Lodspenge, de selv fortjene, og maa nøjes med det, og da der ikke er lige stor Trafik overalt i vore Farvande, og da der ikke er lige mange Fartøjer, der søge Lods paa de forskellige Steder i vore Farvande, kan Fortjenesten blive højst forskellig.

Men jeg vil sige, at naar man forlanger, at Lodserne skulde være til Stede — og det skal en Lods jo være altid, saa han kan være rede til at gaa om Bord, saa snart et Fartøj sætter Signal op efter Lods —, naar han altid skal have sin Baad i Orden osv., saa maa Staten gøre det saaledes for ham, at han kan have en Fortjeneste, som han kan leve ordentlig af. Det er muligt, det kun kan gøres ved en anden Lønningsmaade end hidtil; det er muligt, det skulde gøres ved, at Lodspengene fra samtlige Lodserier gik ind i Statskassen og derfra fordeltes paa en mere ligelig

Maade end den, hvorpaa Lodserne faa deres Lønning nu. Det er imidlertid noget, jeg ikke skal komme videre ind paa, da det ikke direkte vedrører det foreliggende Forslag, men jeg har dog villet sige det, fordi jeg tror, man bliver nødt til af Billighedshensyn at komme ind paa en anden Maade at lønne Lodserne paa end hidtil.

Jeg skal dernæst ganske kort omtale det Lovforslag, som er kommet her ned til os fra det høje Landsting, og omtale den væsentligste Forandring, der er sket derved. Jeg maa da først sige, at saaledes som vi vedtogte Loven af 1903, vil jeg indrømme, at der var uheldige Bestemmelser deri; men jeg vil dog tillade mig at sige, at den Bestemmelse, man har sat ind oppe i Landstinget, heller ikke er heldig, men i højeste Grad trænger til at ændres, dersom der i det hele taget skal blive nogen Mening deri. Det, der er Meningen med Lovforslaget, er jo at ordne Forholdet mellem Bugserbaadene og Lodserne, og Meningen er da denne, at Bugserbaadene maa ikke krænke Lodsernes Eneret til at drive Lodseri i danske Farvande. Forholdet er altsaa det, at man har ment, at naar et Fartøj skal bugseres af Bugserbaad, kan dette Fartøj slippe for at tage Lods, dersom Skipperen kan anses for at være kendt i det paa-gældende Farvand. Men saa har man oppe i Landstinget indsat en Bestemmelse, der skal vise, hvad man skal fordre af Skipperen, for at det skal siges, at han er kendt i Farvandet, en Fordring, der gaar ud paa, at Skipperen skal indenfor et Tidsrum af 3 paa hinanden følgende Aar have sejlet med Lods gennem et Farvand for at skulle anses for at være farvandskendt.

Denne Bestemmelse betragter jeg ganske vist som meget uheldig. Jeg tror ikke, man skal lade det blive staaende herved, thi saa er man ude i det absolut meningsløse. Kan en Skipper virkelig kun siges at være farvandskendt i et Farvand, naar han mindst 3 Gange i tre paa hinanden følgende Aar har benyttet Lods i dette Farvand? Det er aldeles fejlagtigt. En Skipper kan jo udmærket godt under helt andre Betingelser være farvandskendt i et Farvand.

Lad os nu sige, at en Skipper i de tre sidste Aar har sejlet gennem dette Farvand uden at tage Lods. Skal det saa siges, at han ikke er farvandskendt? Lad os nu sætte, at en Skipper befærer et Farvand nogenlunde til Stadighed, at han har 3 Aar igennem 3 Gange i Træk eller maaske tyve Gange i Træk